

Els dos lladres

Una obvietat: si s'indulta per segona vegada Rafael Vera i se li respecten els diners que va cobrar per sota mà dels fons reservats que ell mateix distribuïa, si això es fa, no hi haurà cap argument moral per mantenir Luis Roldán a la presó. De fet, personalment, Luis Roldán em sembla moralment bastant menys indigne que Vera, per la senzilla raó que l'antic director general de la Guàrdia Civil va limitar-se a ficar la mà a la caixa i emportar-se els calés a Suïssa, una maniobra que de tan clàssica ha entrat a formar part de la cultura popular. Encara més, posats a ser cícnics considero millor que aquells diners se'ls gasti Luis Roldán en farres i calçotets de flors que no pas en funcionaris disciplinats que -tot seguint correctament les ordres- els haguessin utilitzat per segrestar, torturar i assassinar persones que en determinades ocasions acabaven desapareixent per algun forat de les clavegueres de l'estat.

Roldán és un vulgar lladre, un espavilat que es va adonar que el món d'impunitat i corrupció dels aparells de repressió del franquisme havia continuat intacte gràcies a l'existència d'ETA i del nacionalisme basc. Va pensar que ningú li demanaria el rebut de res i que, si alguna cosa semblava estranya, sempre es podia atribuir al finançament del PSOE. És a dir, una doble impunitat que podia fer-lo ric gràcies a una breu passada per la política. En canvi, Rafael Vera és l'home sense escrúpols que serveix a les finalitats de l'estat sense importar-li els mitjans. Per això amenaça de suïcidar-se i, indirectament, de revelar secrets que farien trontollar l'estat, un estat que només podria indultar-lo després, insisteixo, després de reconèixer els seus delictes i havent compensat les víctimes.

Salvador Cot

La crònica

El final de 'Tómbola' i l'entrevista amb Rodríguez Ibarra

Dilluns, 22 de novembre

Els impostos aquí. El conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya, Antoni Castells, presenta els pressupostos al Parlament. Entre altres llums del seu discurs destaca la idea, que no és nova a la cambra, de crear una agència tributària catalana. Castells s'adreça al Parlament per demanar unitat a la resta de diputats per a fer aquesta petició amb més força. Però, tal i com marca l'experiència, i res fa pensar que hagi de canviar, de poc o gens servirà la unitat de tots els partits de la cambra catalana si dins del seu propi partit no es veu la necessitat d'anar a totes per aconseguir aquesta agència. Si no ho tenen clar Montilles, Ferrans i companyia, de res servirà que la resta s'esgargamellin a cor per demanar una cosa tan bàsica com poder recaptar els impostos del ciutadans del Principat. Si això no va endavant, què dir del que pot passar amb el nou finançament.

Dimarts, 23 de novembre

Ibarra no vol ensenyar les vergonyes. El president de la Junta d'Extremadura, Juan Carlos Rodríguez Ibarra, hàbil a treure de polleguera els innocents catalans, s'entrevista en privat amb el president de Catalunya, Pasqual Maragall, i en públic (TVE-1) amb el president d'ERC, Josep Lluís Carod-Rovira. A tots dos els deixa clar que de publicar les balances fiscals res de res i s'empesca una suposada "trampa" per a la solidaritat. I què dirà de les peticions de Castell de l'Agència Tributària Catalana.

Dimecres, 24 de novembre

Matas critica Peces Barba. El que fou president del Congrés, el socialista Gregorio Peces Barba, actualment rector de la Universitat Carlos III digué en veu alta a Madrid allò que tothom dona per fet en veu baixa: que només tres comunitats tindran l'opció de declarar-se com a "nació" en la reforma dels respectius

Estatuts, Catalunya: País Basc i Galícia. El president balear, Jaume Matas, atacà amb insòlita duresa Peces Barba i alertà del perill que "la pressió nacionalista" estigui obligant el PSOE a impedir que Balears sigui tant com qualsevol altra comunitat.

La dimissió. L'expresident de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, presenta en la intimitat el llibre *Sobre Europa (i altres coses)*, editat per Angle Editorial, on aplega diversos textos i conferències fets enguany sobre la relació de Catalunya amb Europa, i la d'aquesta amb els EUA. Demostrada la seva vocació d'historiador, reconeix el fracàs de la política regional a la UE. Per contra, destaca els seus viatges, que com va dir, l'havien fet reconegut, a ell i el país, arreu, tot i les dificultats que suposa no tenir estat i algun mal d'ull intern. Roda el món i torna al Born, conclou el dinar recordant que el perill no és ni a Europa ni tan sols a Espanya, sinó la dimissió aquí.

Dijous, 25 de novembre

Un metro per a Palma. No és broma. Ho anuncià el president del Govern balear, Jaume Matas, acompanyat de la batllessa de Palma, Catalina Cirer, en un acte *ad hoc* en el saló de plens del consistori: la capital illenca tindrà un metro que unirà el cor de la ciutat, la plaça del Rei en Jaume (d'Espanya, en nomenclatura oficial) amb el campus universitari. El termini per fer-lo realitat, digué Matas, serà de 36 mesos amb un cost de 90 milions d'euros. Nova macroinfraestructura, doncs, per vendre la imatge de màxima activitat.

El final de Tómbola. Sembla increïble, però el PP de Camps, de manera silenciosa, ha complert una de les seues màximes: controlar la teleporqueria que inunda Canal 9. O, si més no, fer un gest suprem que pugui ser interpretat com una voluntat de control de tota una allau de programes dedicats i dissenyats per provocar l'alienació en massa. Així, el

Una imatge de *Tómbola*, el programa més decisiu de la moderna etapa de teleporqueria que inunda la televisió. Finalment, ha deixat d'emetre's, en una decisió que s'ha consumat de manera discreta. A sota, Pasqual Maragall, que s'ha reunit amb Rodríguez Ibarra, home que trau especialment de polleguera els catalans.

dijous 23 es converteix en l'últim en què el programa *Tómbola* ocuparà el *prime time* de TVV. Els periodistes –Marinàs i companyia– que apareixen al programa no sabien anticipadament que aquell anava a ser l'últim episodi de *Tómbola*, i el mateix presentador, Ximo Rovira, no va revelar que allò era un comiat fins a l'últim moment, quan va dir als espectadors que “han estat 383 programes, set anys, vuit mesos i una setmana d'emissió, 2.000 entrevistes i 1.500 hores de televisió en directe, amb l'únic objectiu que vostès s'ho passen bé”.

Rovira va finalitzar el seu paper com a presentador a l'espai que va impulsar el sensacionalisme absolut aplicat al món rosa amb un misteriós comiat: “Fins sempre, o fins aviat”. Aquest “fins aviat” ja hi ha qui l'interpreta com un “continuarà”, ja que el programa podria continuar emetent-se a través de Canal 7, la cadena del marit de Norma Duval, el productor José

Frade. Per cert, una cosa que Ximo no va dir és que el programa ha costat als valencians 36 milions d'euros. Això, segons ha denunciat el vicepresident del consell d'administració de RTVV, José Ignacio Pastor, és el que costaria construir un hospital de 200 llits.

Divendres, 26 de novembre

L'efecte Fresno'. La negativa de la FIRS a acceptar les seleccions catalanes de patinatge crea un evident estat de crispació. Mentre que els partits polítics espanyols ho troben ben normal, les forces catalanes demanen una resposta de la ciutadania –per exemple, donant l'esquena a la candidatura olímpica de Madrid 2012–. Una manifestació davant la Delegació del Govern espanyol a Barcelona, convocada a la tarda i de nou a colp de telèfon mòbil, reuneix milers de persones –i esportistes– que clamen pel reconeixement.

Pànic a l'Acadèmia

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), la creació de la qual justificava, ai!, el punt final a les hostilitats contra el català per part de la caverna i dels poders públics que contribueixen al seu manteniment, travessa el pitjor moment de la seua curta i remunerada història. L'episodi desafortunat entorn de la presentació a Brussel·les del projecte constitucional en una llengua i dues denominacions –i els successius efectes col·laterals a ambdues bandes del Sénia– ha contribuït decisivament al rebrot de la indigència intel·lectual a la ciutat de València i rodalia –la resta del paisatge manté la indolència habitual– esperonada pel Govern del PP, que s'ha trobat amb una esplèndida ocasió per a amagar una gestió econòmica i política malversada i, sobretot, una divisió interna –l'efecte Zaplana– que els congressos territorials no troben manera d'apanyar. Enmig de tot l'aldarull, l'AVL ha derivat en una corporació que s'allunya, cada dia que passa, de l'àmbit científic. També ha fracassat en la recerca de legitimitació social. Ostatges del Govern de la Generalitat Valenciana, tot i que la majoria ho porta d'allò més a gust, els acadèmics intenten salvar la cara i, sobretot, la cartera. Perquè ni tan sols la disbauxada denominació (valencià/català), resultat d'una llarga i confusa alquímia que retarden a petició de part, deixarà content l'amo. I si l'amo tanca l'aixeta de la remuneració, s'haurà acabat el bròquil i els afortunats, orfes de glòria i de cotxe oficial, peregrinaran novament per aquesta vall de llàgrimes. Alguns, fins i tot, tornaran a l'horari laboral. L'horror, que va escriure Conrad.

Manuel S. Jardí

AL MARGE

